

In memoriam!

Koratavaszi délután volt. A már bukó nap sugaraival bearanyozta a bogárhátú piroscserepes házikókat. Az utcán kandi szemű kíváncsi gyermekereg, síró asszonyok, komor, fekete ünneplőbe öltözött férfiak. Temetünk! Izmos magyar legények vállukon viszik halott pajtásuk kihült tetemét. A koporsón a név és egy szám :

Nagy János, élt 19 évet.

A név jelenti azt a törhetetlen akaratú munkatársunkat, aki a faluból felénk nyújtja jobbját, hogy vele és benne találkozzék ifiúságunk két nagy rétege. Erős lelkében, melyet oly törekeny lázemesztett testbe fűjt a mindenható természet, nagy tervek lángoltak. Magában hordta az örök munkálkodás csodálatos csíráit. Mint gazdaköri titkár és tűzoltótestületi műkedvelő fáradhatatlanul rendezte faluja kultúrestéit és színelőadásait, de talált még mindig időt, hogy »Híd«-unkban a muzslai szokásokat ismertesse. Munkatársa és terjesztője volt több magyar napilapnak is.

Úrt hagyott maga után. Koporsóján a tizenkilences szám egy fájdalmas felkiáltás. A két zenekar lassú gyászzenéjének ünnepélyes ütemére lépked a hosszú temetési menet, a sötét sír szája felé, hogy elföldelje Muzsla, a falu legszebb reménybimbóját. Csuklik a sírás, hangzanak a tompa szertartásszavak. Bevégeztetett! A test föld alatt pihen, Nagy János a magyar nóta örök bús hangjaival búcsúzik: »Itthagynom a falutokat . . .« Nagy János itthagyt a falut, itthagyt bennünket. De itthagyt egy nagy gondolatot is örökségképpen: Az együvé tartozást. S mi szerte vesszük az élet rögös útjain ezt a testamentumot.

Fiatal társunk emléke és törekvései bennünk él tovább. Zászló-tartók éleshetnek, de az igazi zászló, soha.

Az élete kora tavaszán halt el Nagy János, temettük őt, gondoltuk, éreztük és írtuk e sorokat 1935 március idusán.

—gner